že by nehlasovali pro vyrovnání a vyrovnání v mnohých případech jenom proto zmařili, by tak přednostní práva jiných věřitelů byla zmařena. Dle názoru soudu nelze tedy o tom mluviti, že soudcovské právo zástavní žalované strany bylo nabyto dříve než 60 dnů před zahájením vyrovnacího řízení ve smyslu §u 12 vyr. ř. a nemá proto žalovaný přednostní právo na udělení uspokojení ve smyslu §u 11 vyr. ř. Odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolatel, jenž dovolání opírá jedině o dovolací důvod čís. 4 §u 503 c. ř. s., prováděje tento důvod, uznává sice, že vyrovnací řád nemá ustanovení, jaký účinek má vyrovnací řízení, zahájené ve čtrnácti dnech po zrušeném vyrovnání, na nabytá práva zástavní, ale míní, že tato mezera v zákoně musí býti vyplněna podle §u 7 obč. zák. obdobou, že proto třeba dbáti podobných případů zákonem přesně rozhodnutých, tedy v tomto případě předpisů úpadkového řádu. Leč dovolatel přehlíží, že předpisy, na které béře zřetel, jsou předpisy velícími, u nichž obdobné použití je vyloučeno. Nemá-li tedy vyrovnací řád takového ustanovení, jakým je ono § 2 (2) konk. řádu, nemůže v něm býti použito řečeného výjimečného předpisu, vyvolaného jistou spojitostí mezi vyrovnáním a bezprostředně po tomto zahájeným řízením úpadkovým. Zrušení vyrovnacího řízení má za následek, že pod doslov §u 12 vyr. řádu zahrnutá práva oddělovací opět obživují, leda že by nedošlo včasně ku zahájení úpadkového řízení (§ 2 (2) konk. řádu). Zrušení toto odstraňuje všecky ze zahájení vyrovnacího řízení vzešlá disposiční práva dlužníkova a uplatňování věřitelských práv obmezující překážky, pokud (§ 56 čís. 3 vyr. ř.) nedojde v zákonité kontinuitě ku zahájení úpadkového řízení; znovu zahájené vyrovnací řízení nemá na předtím zrušené řízení vyrovnací nijakého vlivu.

Čís. 5299.

Exekuce na platy (zákon ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n.).

Má-li povinný plat jako aktivní a mimo to odpočivné jako pensionovaný veřejný zaměstnanec, sečítají se pro vypočtení existenčního minima při exekuci pro nárok na výživné ze zákona obojí požitky.

(Rozh. ze dne 23. září 1925, R I 708/25.)

Manželka domáhala se povolení exekuce na služební platy manželovy ku vydobytí dlužného výživného. Soud prvé stolice povolil exekuci s tím, že z úhrnných příjmů manželových musí zůstati 3.000 Kč volnými. Rekursní soud změnil napadené usnesení v ten rozum, že dlužníku musí z jeho odpočivného zůstati volnými 2.000 Kč a z požitků jako školníka 3.000 Kč. Důvody: Jak žalovaný sám přiznává, má jako pensionovaný zřízenec státních drah roční odpočivné 4.164 Kč a jako školník státní reálky ročně 8.000 Kč. Podle ustanovení zákona ze

dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n. musí při exekuci pro pohledávku výživného zůstati volno ze zabaveného odpočivného 2.000 Kč (§ 2 (2) a při jiných služebních požitcích jakéhokoliv druhu 3.000 Kč (§ 1 (2). Bylo proto rekursu vyhověti, a částku, jež má zůstati volnou, na 5.000 Kč zvýšiti.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvého soudu.

Důvody:

Podle zjištěného stavu jest povinný školníkem státní reálky s platem ročních 8.000 Kč a pobírá kromě toho také roční odpočivné 4.164 Kč jako pensionovaný zřízenec státních drah z téže státní pokladny. Případ jest proto posouditi podle §u 1 odstavec prvý a druhý zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n. ve znění zákona ze dne 2. července 1924, čís. 177 sb. z. a n. a míti na mysli, že jde pouze o několik služebních platů osoby zaměstnané ve službách veřejných, které lze zabaviti jako platy jakéhokoliv druhu pro pohledávku z výživného podle druhého odstavce téhož §u až do dvou třetin platu zaměstnancova a volných zůstati musí ročně jen 3.000 Kč. Odpočivné ztrácí v tomto případě svou samostatnou povahu a nezabezpečuje proto povinnému další volné existenční minimum po rozumu §u 2 (2) zákona. Takovéto zvýšení příjmu exekuci nepodléhajícího zvláštním výpočtem pro každý druh příjmů aktivního zaměstnance neodpovídalo by duchu zákona, jenž chrániti chce nároky na výživné ze zákona až do nejkrajnější meze možné existence, ba příčilo by se jeho ustanovení prvého odstavce §u 1 zákona.

Čís. 5300.

Knihovní poznámky dle §u 61 a násl. knih. zák. jsou prozatimními opatřeními a platí o nich lhůty §§ 402 a 65 ex. ř.

(Rozh. ze dne 23. září 1925, R I 735/25.)

Rekursní soud odmítl pro opozděnost rekurs do usnesení prvého soudu, jímž byla povolena knihovní poznámka spornosti, ježto poznámku spornosti (§ 61 knih. zák.) vzhledem k čl. XIII. čís. 7 uvoz. zák. k exekučnímu řádu dlužno považovati za prozatimní opatření a jsou proto pro posuzování lhůty k rekursu rozhodnými ustanovení §u 402 a 65 ex. ř., dle nichž lhůta rekursní činí pouze 8 dnu. (Sb. n. s. čís. 1720). Usnesení bylo však doručeno žalovanému 11. července 1925, kdežto rekurs podán byl teprv 23. července 1925.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Podle názoru stěžovatelova nejde v tomto případě o návrh na povolení prozatimního opatření, poněvadž prý návrhu žalující strany schází podstatné náležitosti §u 389 ex. ř., totiž doba, na kterou se má povoliti, osvědčení listinné a udání peníze, jehož složením by se strana žalující